

NGÀY LÀM VIỆC TỪ THIỆN CỦA TRƯỜNG SƠN 22-12-09

Gia đình của tôi mới sang Mỹ đã được ba năm. Tình cảnh của chúng tôi bây giờ đã khá hơn rất nhiều. Lúc mới qua Mỹ, tôi luôn nghĩ là gia đình của mình là một trong những người nghèo nhất nước Mỹ. Sau mùa giáng sinh năm 2009, tôi mới biết mình vô cùng may mắn. Tôi tham gia vào một cuộc làm từ thiện của đoàn hướng đạo Trường Sơn để phân phát thức ăn cho người nghèo. Và đúng dịp này, tôi được nhìn thấy người nghèo thực sự của nước Mỹ.

Cách đây vài tuần, tôi tình nguyện tham gia lên kế hoạch phát đồ cho những người nghèo này trong một cuộc họp đội trưởng đội phó. Mấy trưởng nói đó sẽ là một kinh nghiệm tốt cho mọi người tham gia. Vào Thứ Ba 22-12-2009, chúng tôi thực hiện công việc. Chỗ hẹn là Santa Anna library. Tôi nghe đồn rằng người nghèo thường tập trung ở đây rất đông. Các nhóm phát đồ gồm có Liên Đoàn Hướng Đạo Trường Sơn và Gia Đình Phật Tử của chùa Bảo Quang, ngoài ra có một số gia đình Mỹ khác cũng tham gia. Chúng tôi tới thư viện Santa Ana vào khoảng 1 giờ trưa. Tôi thấy

cả trăm người đã đứng sắp hàng ở trên bậc thang. Khi xe dừng lại, hơn mười ông Mẽ chạy xuống kêu lên “amigos” với chúng tôi, họ giúp chúng tôi khiêng bàn ghế và các thùng đồ ăn lên. Nhóm chúng tôi chia thành hai trạm đưa đồ để phát những gói snacks và một ít quần áo, trong khi các nhóm khác phát cơm chùa nấu, trái cây và các loại quần áo khác. Càng lúc chúng tôi thấy người xếp hàng càng đông, mọi người đều ồn ào vì sợ hết phần đồ ăn. Vì đồ cho không có nhiều cho nên mọi người chỉ được một phần bánh mỗi loại. Khi tôi phát đồ ra, tôi thấy rằng những người nhận rất tội nghiệp. Nhiều người thì bị tật, nhiều người có con cái đông mà vẫn phải sống trong tình cảnh không nhà, nghèo khó. Lúc hỗn loạn nhất là lúc phát tiền, mọi người chen lấn nhau nhiều tới mức cảnh sát đứng gần đó phải ra giúp. Để đáp lại chuyện chúng tôi giúp đỡ họ, những người này lại chia sẻ với chúng tôi những gì họ biết. Có một em chỉ mới có 12 tuổi nhưng có tài kéo đàn violin; em ra sân đánh để giúp vui cho mọi người. Khi nhận đồ, nhiều người cảm ơn chúng tôi vài lần rồi chạy đi chỗ khác để ngồi với nhau. Có những người vì cho mình không hề có may mắn nên nói nhưng câu nghe không được vui tai. Lúc này là lúc mình phải bình tĩnh để cư xử với họ. Tôi cũng đụng phải một người như vậy, và tôi đã hoàn thành nhiệm vụ giúp cho ông ta hiểu ra việc của chúng tôi làm. Sau khi phát xong, trưởng Khiêm gặp một người mà trưởng đã giúp hồi đó; bác đó kể lại cho chúng tôi mọi thứ mà bác đã trải qua, vì nhà băng không trả tiền nên bác bị mất nhà. Những người cứng cỏi như tôi mà nghe cũng thấy cảm động, thương xót.

Sau khi tôi phát đồ xong, trên đường về nhà, tôi nghĩ về những người này. Lúc đó, tôi mới thực sự thấy đời sống những người khó khăn còn hơn cả tôi từng nghĩ trước đây. Trong khi gia đình tôi có nhiều người giúp đỡ, họ phải tự tìm ra đường sinh nhai. Tôi rất tự hào vì đã giúp được những người này. Các trưởng của tôi đang lập kế hoạch làm thêm một lần nữa, và chắc chắn là lần sau tôi cũng sẽ tham gia.

An-Nhiên Đoàn
Thiếu Đoàn Lạc Long Quân

